

Sygn. akt III A Ua 137/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 kwietnia 2013 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu

Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Maria Pietkun
Sędziowie:	SSA Kazimierz Josiak (spr.) SSA Danuta Rychlik-Dobrowolska
Protokolant:	Magdalena Krucka

po rozpoznaniu w dniu 11 kwietnia 2013 r. we Wrocławiu

sprawy z wniosku Z. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W.

o wysokość świadczenia

na skutek apelacji Z. W.

od wyroku Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we Wrocławiu

z dnia 20 listopada 2012 r. sygn. akt IX U 1692/12

oddala apelację.

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W. decyzją z 31 lipca 2012 r. przeliczył emeryturę Z. W..

Wyrokiem z 20 listopada 2008 r. Sąd Okręgowy we Wrocławiu oddalił odwołanie wnioskodawcy od tej decyzji.

Podstawą rozstrzygnięcia były niżej przedstawione ustalenia faktyczne oraz ich prawna ocena:

Z. W. decyzją z 28 czerwca 1996 r. nabył prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy. Zakład uwzględnił 29 lat 3 miesiące okresów składkowych oraz 1 rok i 2 miesiące okresów nieskładkowych. Wnioskodawca był zatrudniony od 1 grudnia 1998 r. do 30 czerwca 2003 r.

Decyzją z 5 września 2006 r. ZUS przeliczył mu rentę, przyjmując do ustalenia podstawy wymiaru świadczenia wynagrodzenie z 10 lat, tj. od 1976 r. do 1985 r. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 144,20%. Kwota

bazowa została zastosowana w wysokości 666,96 zł. ZUS uwzględnił 35 lat i 2 miesiące okresów składkowych oraz 1 rok i 2 miesiące okresów nieskładkowych.

W dniu 30 kwietnia 2008 r. ubezpieczony złożył wniosek o przyznanie prawa do emerytury. Decyzją z 24 czerwca 2008 r. organ rentowy przyznał mu emeryturę od 8 maja 2008 r., tj. od wejścia w życie art. 29 ust. 1 pkt 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Do ustalenia podstawy wymiaru świadczenia Zakład przyjął przeciętną podstawę wymiaru składek z 20 lat wybranych z całego okresu ubezpieczenia, tj. z lat 1972-1985 i 1987-1992 i kwotę bazową z dnia złożenia wniosku w wysokości 2.275,37 zł. W.w.p.w. wyniósł 118,61%. W.w.p.w. z 10 lat z ostatniego 20-lecia przed złożeniem wniosku wyniósł tylko 49,42%. Prawomocnym wyrokiem z 14 października 2008 r. Sąd Okręgowy we Wrocławiu oddalił odwołanie wnioskodawcy od tej decyzji.

Decyzją z 25 sierpnia 2008 r. organ rentowy przeliczył świadczenie z zastosowaniem kwoty bazowej w wysokości 2.275,37 zł zarówno do części socjalnej i stażowej emerytury. Do ustalenia podstawy wymiaru świadczenia Zakład przyjął przeciętną podstawę wymiaru składek z 20 lat wybranych z całego okresu ubezpieczenia, innych niż poprzednio, tj. z lat 1969-1985 i 1989-1991. W.w.p.w. wzrósł w ten sposób do 121,41%.

Zaskarżoną decyzją z 31 lipca (...). ZUS ponownie przeliczył emeryturę wnioskodawcy, przyjmując wariant w.w.p.w. w wysokości 144,20% i kwotę bazową w wysokości 717,16 zł. Podstawa wymiaru świadczenia po waloryzacji od 1 marca 2012 r. wyniosła 2.794,12 zł. ZUS uwzględnił 35 lat i 2 miesiące okresów składkowych oraz 1 rok i 2 miesiące okresów nieskładkowych. Przyjęcie podstawy wymiaru renty za okresy składkowe i nieskładkowe oraz 24% kwoty bazowej obowiązującej w dniu nabycia prawa do emerytury, tj. 8 maja 2008 r. w rezultacie dałoby niższą kwotę świadczenia brutto (1.949,01 zł) niż obowiązującą od 1 marca 2012 r. (2.167,33 zł brutto).

Z uwagi na powyższe organ rentowy poinformował wnioskodawcę, że emerytura ustalona w decyzji z 31 lipca 2012 r. jest mniej korzystna od emerytury wypłacanej w dotychczasowej wysokości, w związku z czym będzie wypłacane świadczenie w dotychczasowej wysokości.

Sąd Okręgowy stwierdził, że dokonane na podstawie art. 15 ustawy rentowej wyliczenie emerytury wnioskodawcy jest korzystniejsze niż ustalone na podstawie art. 21 ust. 1 pkt 1 tej ustawy. Wyliczenie bowiem wysokości emerytury, gdzie podstawę wymiaru stanowiłaby zwaloryzowana podstawa wymiaru renty byłoby dla wnioskodawcy niekorzystne, ponieważ wysokość świadczenia byłaby niższa niż ustalona decyzją z 25 sierpnia 2008 r., gdzie podstawa wymiaru została obliczona z 20 lat kalendarzowych poprzedzających zgłoszenie wniosku o emeryturę, a w.w.p.w. wyniósł 121,41% przy zastosowaniu kwoty bazowej na dzień nabycia prawa do emerytury, tj. 2.275,37 zł.

Wnioskodawca domagał się natomiast przeliczenia emerytury w trybie art. 53 ust. 4 ustawy emerytalnej z uwagi na przepracowanie dodatkowego okresu po uzyskaniu prawa do renty, tj. od 1 grudnia 1999 r. do 30 czerwca 2003 r., w szczególności domagał się przeliczenia wysokości emerytury wg wskaźnika 144,20% przy uwzględnieniu kwoty bazowej z daty złożenia wniosku o emeryturę. Obliczenie wysokości świadczenia na podstawie art. 21 ust. pkt 1 ustawy polegałoby jednak na pomnożeniu w.w.p.w. w wysokości 144,20% przez kwotę bazową obowiązującą w dniu złożenia renty. Tak obliczone świadczenie byłoby niższe od dotychczas pobieranego przez wnioskodawcę. Sąd wskazał także, że brak jest podstaw do przeliczenia świadczenia zgodnie z art. 53 ust. 4 powołanej ustawy, bo wnioskodawca nie podlegał ubezpieczeniu przez co najmniej 30 miesięcy po nabyciu emerytury wyliczonej w prawidłowy sposób decyzją z 25 sierpnia 2008 r.

Apelację wywiódł wnioskodawca, zrzucając, że Sąd I instancji oraz organ rentowy pominęli fakt, że ubezpieczony w trakcie pobierania renty przepracował ponad 30 miesięcy, tj. od 1 grudnia 1998 r. do 30 czerwca 2003 r. W związku z tym wniósł o przeliczenie świadczenia wg art. 53 ust. 4 ustawy emerytalno-rentowej, tj. o przyjęcie w.w.p.w. ustalonego dla podstawy wymiaru renty (144,2%) oraz kwoty bazowej obowiązującej w dniu złożenia wniosku o emeryturę.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja wnioskodawcy nie zasługuje na uwzględnienie. Wyrok Sądu I instancji odpowiada prawu.

Wskazać trzeba, że emerytura nie jest kontynuacją renty, lecz innym świadczeniem, przyznawanym na mocy innych przepisów i na podstawie innych przesłanek.

Art. 21 ust. 1 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS (Dz.U. z 2009 r., nr 153, poz. 1227 t.j. ze zm.) reguluje sytuację osoby, która mając ustalone wcześniej prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy, nabyła następnie prawo do emerytury, co miało miejsce w niniejszej sprawie.

Przepis art. 21 ust. 1 ustawy stanowi, że podstawę wymiaru emerytury dla osoby, która wcześniej miała ustalone prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy, stanowi:

- 1) podstawa wymiaru renty - w wysokości uwzględniającej rewaloryzację oraz wszystkie kolejne waloryzacje przypadające w okresie następującym po ustaleniu prawa do renty, z zastrzeżeniem art. 15 ust. 5, albo
- 2) podstawa wymiaru ustalona na nowo w myśl art. 15.

Ustawodawca dopuścił we wskazanym przepisie dwie zasady ustalania podstawy wymiaru emerytury. Jeśli ubezpieczony samodzielnie nie dokona wyboru jednej z nich, to powinnością organu rentowego, wynikającą z art. 95 tejże ustawy, jest obliczenie należnej emerytury zarówno według pkt. 1, jak i 2 tego przepisu, i przyznanie jej w wysokości wariantu korzystniejszego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 1996 r., II URN 60/95). Emerytura ustalona decyzją z 25 sierpnia 2008 r. obliczona jest w sposób prawidłowy, co więcej, wg najkorzystniejszego wariantu dla ubezpieczonego, tj. przy przyjęciu w.w.p.w. z 20 lat ubezpieczenia, w których wnioskodawca osiągał najwyższe zarobki (121,41 %) oraz kwoty bazowej obowiązującej w dniu składania wniosku o emeryturę (2.275,37 zł). A zatem najkorzystniejszym wariantem dla wnioskodawcy było obliczenie wysokości emerytury wg art. 21 ust. 1 pkt 2, tj. na nowo w myśl zasad obowiązujących w art. 15 ustawy emerytalno-rentowej. Ustalenie wysokości świadczenia w sposób wskazany w art. 21 ust. 1 pkt 1, tj. przyjęcie podstawy wymiaru renty oraz 24% kwoty bazowej obowiązującej w dniu nabycia prawa do emerytury, daje niższą wysokość emerytury niż obliczoną w sposobie pierwszym. Ubezpieczony pomija fakt, że przy obliczaniu wysokości emerytury z podstawy wymiaru renty tylko część socjalna świadczenia, tj. 24%, obliczona byłaby z nowej kwoty bazowej (kwoty bazowej obowiązującej w dniu złożenia wniosku o emeryturę) z uwagi na fakt, że kontynuował zatrudnienie przez ponad 30 miesięcy po nabyciu prawa do renty (art. 53 ust. 4). Natomiast w.w.p.w. z renty w wysokości 144,20% zastosowany zostałby tylko do części stażowej świadczenia i zostałby przemnożony przez kwotę bazową obowiązującą w dniu złożenia wniosku o rentę, tj. 717,16 zł, i tym samym świadczenie byłoby niższe od wartości świadczenia ustalonej w decyzji z 25 sierpnia 2008 r.

Ustawa emerytalno-rentowa nie przewiduje sposobu wyliczenia emerytury dla osoby pobierającej wcześniej rentę, zaprezentowanego przez wnioskodawcę, co zostało mu wyjaśnione w uzasadnieniu prawomocnych wyroków: Sądu Okręgowego we Wrocławiu z 14 października 2008 r., sygn. akt IX U 1495/2008, i Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu, sygn. akt III A Ua 2455/08. Brak jest podstaw do obliczenia podstawy wymiaru emerytury, przyjmując w.w.p.w. z renty, tj. 144,20 %, i jednocześnie kwoty bazowej do części socjalnej, jak i stażowej, świadczenia z dnia przyznania prawa do emerytury.

Wobec powyższego apelacja wnioskodawcy podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 kpc.